

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Paa Kanoner og Pokaler

Citation: Drachmann, Holger: "Paa Kanoner og Pokaler", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 454. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid57890/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Han svømmed, men de svenske Heste ej.
 For dem nok Badetiden ej var kommen;
 De vendte om, da Vandet naaede Vommen.

Hans lange Haar drev efter ham derude;
 Det blev en Skive, da med sure Miner
 Hestfolket løsned deres Karabiner.

Han dukked ned og dukked op igen;
 Til sidst man kun som liden Prik ham skimted
 Og Kaarden, som i Solen stedse glimted.

De roede ham i Møde med Chaluppen
 Og fik ham hevet ind og bragt om Bord.
 Han rysted sig, men mæled ej et Ord.

Vaad som han var, han peged blot mod Masten.
 Der fik hans Folk, hvad der var vel fortjent;
 Og Chefen taled saa, da alt var endt:

I løb jer Vej. I selv maa bedst afgøre,
 Om ej et Hug var bedre af en Sabel,
 End Tamp for Masten af min Skibs-Konstabel.

Men hver sin Lyst. Jeg takker nu min Gud,
 At Liv og Førlighed jeg har beholdt, —
 Skønt, jeg maa sige, Vandet var lidt koldt! ...

Paa Kanoner og Pokaler.

Den Nordse vælter sit mørke Vand
 Og skyller forbi Kap Lindesnæs;
 Der vugger en Skude med Sejl paa Rand,
 Den syner som en af de vilde Gæs;
 Den nejer med Stævnen, den vipper med Spejlet;
 Aldrig en kækkere Vildgaas har sejlet
 Hen over Bølgernes Vej —

Og det er Wessel om Bord i Fregatten
 Løvendabls Galej.

Og se! hvor Kimingen graaner let
 Og Bølgen drejer sit tunge Hjul,

Dér stiger bagved de hvide Skvæt
En anden Sejler, en anden Fugl;
For revet Kuling de tvende skyder
Af Sted over Søen, som friskere bryder
Med hulende Bølgedrag —

Og Wessel staar paa sin Skanse og kigger
Efter den fremmedes Flag.

Og Solen lider saa smaat mod Hæld
Og gyder i Havet sit gule Skær.
Da Klokken er halvgaaen seks saa vel,
De tvende er kommen hinanden nær.
Den fremmede toner en engelsk Stander
Og engelsk Flag; men Wessel han bänder
Den Ed, som han lider bedst: —

Nej, Fanden annamme mig, tror jeg ham ikke.
Gutter, nu skal vi til Fest!

Sieur Wessel viser et hollandsk Flag,
Han gemmer sit eget til rette Stund.
Og Krudt og Kugler til glatte Lag
Er lagt igennem Kanonens Mund;
Med et staar Røgen i rundede Borde
Ud fra den fremmedes Laaringsporte,
Det engelske Flag er væk —

I Stedet spiller de gule Tunger
I blaat fra den vippende Hæk.

Filur! saa fik Du din Mund paa Gled;
Konstabel, tre Skud; giv Agt, brænd løs!
Til Dæks med Hollænderkluden, hiv ned!
Hejs Kongeflag op og den røde Gøs!
Og Wessel raaber: Hej Gutter, mærk jer,
Om ogsaa den fremmede nok saa stærk er,
Vi stikker dog vel ikke a' ...?

Og hundred Straber fra for til agter
Ham svarer: Gaa paa! Hurra.

Saa brændte de løs, saa langed de ud
Med alle Kanoner og Musketteri,

Og pyntet blev baade Skrog og Klud,
 Kun sjældent gik Kugler og Knipler forbi;
 Saa bares der Raab med Eder i Følge
 Paa Engelsk, paa Svensk og Norsk over Bøige,
 Men højest Kommandoen lød:

Sej, Löwendahls Gutter, for Kongen og Flaget
 Vi slaar nu paa Liv og Død!

Saa fulgtes de tungt i den hule Sø
 Med Undersejl op, i hvirvlende Damp;
 Som hidsede Hunde, der rasende gø,
 Saa hørtes de under den vilde Kamp;
 Saa bed de og flænged hinandens Sider;
 Den stoute, som staar der, den trufne, som vrider
 Sig under det væskende Saar —

Alle saa har de kun samme Tanke:
 Til Døden, for Sejer vi slaar!

Og den Gang Solen sig lagde til Hæld
 Bag Sommernattens det lyse Skær,
 Og Klokkeren var halvgaaen ti saa vel,
 Da brased den fremmede fuldt sine Rær;
 Mens Ilden slaar af hans aabne Porte,
 Han trækker sig bort, som han ikke burde —
 Da raabes der: Gaar Du din Vej?

Og det er de danske Gutter, som præjer
 Fra Löwendahls Galej.

Sieur Wessel smiler saa bredt dertil,
 Han lider helt gerne sit Mandskabs Mod,
 Saa lader han søtte, hvad trække vil,
 Og atter langs Dækket der flyder Blod:
 De sparer øj Krudtet i Arkeliet,
 Det knitrer og knalder af Musketteriet
 Igennem Kanonernes Brag —

Men endnu skelnes i Giimtet derovre
 Fra Hækken den fremmedes Flag.

Saa falder Natten, og Kampen dør.
 Hver bøder bag Mørket sit Tab i Løn.

Men næppe har Morgenens kastet sit Slør,
Saa kaldes hos Wessel paa Skansen til Bøn.
Først Bibelens Davre — saa Brændevinen,
Og Chefen læser i Andagtsminen,
At begge Dele gør Gavn: —

Nuvel, mine Gutter, en blodig Godmorgen
I Guds og i Kongens Navn!

Og tredje Gang i den hule Sø
Med Undersejl op, i hvirvlende Damp,
Som hidsede Hunde, der rasende gø,
De styrted sig ind i den vilde Kamp;
De pynted hinanden det bedste, de kunde,
Til Rig og til Skrog var én gabende Vunde:
Saa fik de sig lidet at dy; —

En Kende de hviled og Hullerne stopped,
Og saa tog de fat paany.

Men da de kom sammen den fjerde Tørn
Og dænged hinanden paa Haandskud nær,
Hver Skude ligned en plukket Ørn,
Og Vandet syned af Fuglenes Fjær;
Og Krudtrøgen hvirvled og Stykkerne braged,
Og Wessel han kigger derover mod Flaget:
Ja bi Du kuns en Minut! —

Da springer til Chefen Konstabeln og melder:
Kaptajn, det skorter paa Krudt!

Du primer, Konstabel, ved Tordenens Gud! —
Kaptajn, Gud bevare for Løgn min Mund:
Om mere der er end til fire Skud,
Saa hæng under Nokken mig op som en Hund! —
Og Wessel han bider sin Læbe, og knuger
Mod Brystet sin Raaber, imedens han sluger
Den Mundfuld, der kom ham paa tværs; —

Vred staar han paa Skansen og hugger i Luften
Med Raaberen Kvart efter Ters:

Saa op da med Roret; Trompeter, her!
Far over i Jollen og læg ham om Bord,

Og bed ham, saa sandt han har Flaget kær,
 At fly mig lidt Kruddt paa mit ærlig' Ord;
 Bedrøver mig meget, jeg ikke kan entre,
 Men Søen er hul, jeg vil nødig kærntre
 Og rage om Bord i hans Stavn; —

Du hilser fra Wessel, og spørger til Gengæld
 Om Chefens og Skudens Navn!

Og sig ham, Trompeter, han slog som en Mand,
 Det skal jeg bedyre med Haand og Mund,
 Og kunde jeg slæbe ham med mig i Land,
 Jeg gjorde det fluksens af Hjertens Grund;
 Men vil han mig møde, naar Tid er gaæet
 Og atter jeg Lod og Karduser har faaet,
 Saa skifter jeg Vind ham og Sol —

Og vil han et Glas paa min Hytte drikke,
 Saa er han min Gæst paa Parol!

Da saa' man de tvende Chefer at staa,
 Enhver paa sin Skanse, med Raaber for Mund,
 Og fredeligt Skuderne sammen laa,
 Som nyssens sloges af Hjertens Grund;
 Saa svang man Pokaler med Hurra i Følge,
 Og raabte paa Engelsk og Norsk over Bølge,
 Og Vinen den funkede rød —

„Paa Gensyn“ var Skaalen, og Glassene blinkede
 Og svandt dybt i Nordsøens Skød.

Og se, hvor Kimingen graaner let,
 Og Bølgen drejer sit tunge Hjul,
 Der duver nu bort bag de hvide Skvæt
 Mod Nord og mod Øst en vingeskudt Fugl;
 Med vaklende Stænger to Sejlere skyder
 Af Sted over Søen, som toppes og bryder
 Med hulende Bølgedrag —

Og Wessel staar paa sin Skanse og kigger
 Efter den fremmedes Flag.